

[Thorkil Kristensen.]

store nedgang i antallet af dem, der får kommunehjælp. Alligevel mener jeg ikke, man kan forsvare at afvikle alle rabatordninger, langtfra, det ville give en social skævhed i disfavør af den mindrebemidlede del af befolkningen, og vi bør alle være med til at løfte den byrde, der nu skal løftes. Jeg mener specielt ikke, man skal afvikle de rabatordninger, der vedrører børnene. Det spørgsmål hører hjemme i en større sammenhæng. Jeg tror, vor fremtidige socialpolitik skal indrette sig mere på børnene, end den i fortiden har gjort, og i denne sammenhæng hører spørgsmålet om børnerabatter hjemme.

Jeg mener, ligesom iøvrigt mit partis repræsentanter, at vi bør forhøje jernbane- og posttaksterne, som ikke er ført à jour, at vi bør optage den tanke, som venstre gav udtryk for i maj 1947, at forhøje afgiften på cigaretter, hvoraf forbruget jo er steget enormt; cigaretter er stadig betydelig billigere end i et land som England. Man kunne måske også tage lidt ind på øllet, hvoraf forbruget også er meget stort. Det er forbrugsområder, hvor man kan lægge en afgift, uden at det rører ved initiativet eller tendensen til opsparing. Snarest kan man sige, at folk må bestille lidt mere, hvis de vil ryge og drikke lige så meget som før. Iøvrigt er jeg enig med dem, der har talt om en præmiering af den private opsparing, og jeg vil være medforslagsstiller til et forslag herom, som kan ventes fremsat om kort tid. Hvad der heri måtte mangle i det beløb, som jeg mener det er nødvendigt at inddrage, mener jeg man kan forsvare at inddrage i form af bunden opsparing for derved at tilkendegive, at det er nu, der skal inddrages købeevne; men når om nogle år vor produktion er vokset, kan det forsvares at slippe den løs igen. Det bør i så fald være sådan, at de, der har brug for de inddragne midler til investering i deres egen virksomhed, kan få de opsparede beløb frigivet dertil.

Men for at sikre, at de beløb, man på den måde indvinder til statskassen — og som jeg mener at have påvist kan inddrages på de måder, jeg har anvist, uden at det i væsentlig grad påvirker initiativet eller opsparingen i det private erhvervsliv —, bliver en virkelig nettoopsparing, bør efter min mening det derved opnåede budgetoverskud bindes ved afdrag på gælden til nationalbanken. Derved vil vi give det danske folk tryghed for, at de ikke skal betale skatter til en forøgelse af statens udgifter på områder, som de ikke ved hvad

er; de vil forstå, at det er til konsolidering, til tilvejebringelse af balance i Danmarks økonomi. Og det er væsentligt at give befolkningen tillid til, at der er mening i, hvad vi foretager os i denne bygning — det kniber undertiden med denne tillid. Jeg er overbevist om, at når vi kan give dem denne tillid, vil der også i befolkningen være forståelse af nødvendigheden af, at vi nu søger at komme igennem, at vi sætter en ære i at være stillet sådan, at vi kan klare os ved egne kræfter, når Marshallhjælpen hører op om godt og vel to år.

Jeg ved, det er besværligt for et demokrati at træffe ubehagelige afgørelser. Det gjorde et stærkt indtryk på mig, at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) i en artikel, der var et svar til mig i „Nationaltidende“, fornylig fremhævede, at de østeuropæiske stater, der er så meget fattigere end vi, havde en styrke, som vi ikke har, nemlig et jernhårdt politisk system, som gør det muligt at holde levestandarden nede, når det er nødvendigt. Deri ligger en indirekte indrømmelse af, at vort politiske system er for svagt. Det er efter min mening beskæmmende, at de vesteuropæiske lande har skullet modtage Marshallhjælp, medens de langt fattigere østeuropæiske lande kunne sige nej tak. Jeg mener, at vort politiske system er langt bedre end det østlige og er det eneste, som for frie mennesker er et værdigt system. Derfor skal vi også gøre os værdige til at beholde det, og det kan vi kun, hvis også demokratierne kan løse de ubehagelige opgaver. Det kan kun lade sig gøre, hvis så mange som muligt er fæles om ansvaret — så kan de partier, der tager ansvaret, jo ikke så let tabe stemmer til dem, der stiller sig udenfor. Derfor har jeg andetsteds foreslået, og derfor vil jeg her igen foreslå den højtærede statsminister, at han påtager sig den forpligtelse, som hans høje embede pånøder ham, til at tage et førerskab i denne sag. Jeg mener, at han bør indkalde repræsentanter for de forskellige partier og opfordre dem til at dele ansvaret for en politik, der virkelig er konstruktiv, og som giver os en konklusion, der svarer til de gode præmisser i finansministerens tale.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Med skrivelser af dags dato oversender landstingets formand:

Forslag til lov om støtte til nybygning af fiskerfartøjer m. v. og

Forslag til lov om lån til fremme af afsætningen af fisk og fiskeprodukter,